

Wil je met me scheiden?

WIL JE
*met
me*
SCHEIDEN

EEN BIJNA WAAR VERHAAL

MARTINE KOELEMMEIJER
& BIES VAN EDE

the house of books

*Voor J. die me liet inzien dat juist ik een nieuw leven verdien.
En voor Lucas, die me elke dag weer inspireerde om zo netjes mo-
gelijk te scheiden.*

Martine

*Voor Conny, die meer van me houdt dan ik verdien.
Bies*

Copyright © 2014 Martine Koelemeijer & Bies van Ede
Een uitgave van The House of Books, Amsterdam
Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen Literair
Agentschap, te Amsterdam

Omslag: Robert Adriaansen, Loudmouth
Foto auteurs: Madelon Griekspoor
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4435 6
ISBN 978 90 443 4436 3 (e-book)
NUR 300

www.thehouseofbooks.com
www.dutch-media.nl

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door mid-
del van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

'Ik ga, en leef gewoon nog een keer!

[...]

Dit is zo nieuw, niet al het nieuw voelt goed

Ik ben niet bang, maar heel benieuwd wel hoe dit moet.'

– Acda en de Munnik

Maar op zijn sterfbed heeft hij nog gezegd:

'Ik was een beest, Lien, maar ik had geen tijd.'

– Karel Bralleput (Fabriekswater, 1956)

Ha die Sieb,

De kogel is door de kerk: ik ga scheiden! Waarschijnlijk denk je nu: wtf, kun je dat niet een beetje inkleden, in plaats van het erin te knallen, want ik had geen idee dat dit speelde. Klopt, dat had niemand. Je gaat niet al je vuile was buiten hangen als er nog een kans is dat het goed komt, toch? Ik niet tenminste.

De ‘schone was’ die de buurt en verre vrienden zagen hangen, past goed bij het vrolijke naambordje *Hier wonen: Bas, Simone & Mees*, dat naast ons huisnummer hangt. Een gezinnetje met één kind in een jarendertighuis in Haarlem. De huur is hoog, dus ze zullen het wel goed hebben. De man vertrekt elke ochtend in zijn Volkswagen naar zijn werk; hij doet iets met motoren. De vrouw fietst al vroeg naar het station met tassen vol werk – Simone, altijd perfect in de make-up met fris geföhnde haren. Ze heeft een grappige achternaam, Bloem, en ze is ook altijd met bloemen in de weer – in haar voortuin, op haar vensterbank. Ze treint helemaal naar Utrecht, en werkt in de boeken. Heb je een probleem, zij geeft je altijd een boek als ‘oplossing’. Vandaar ook die boekenkast die een hele wand van het huis beslaat. Iedereen die even binnenkomt om een door de post afgeleverd pakje of een speelvriendje op te halen, zegt hetzelfde: ‘Heb je dat allemaal gelezen?’ Maar verder is het een onschuldige hobby. En dan is Mees er nog, een vrolijk maar verlegen joch – blond haar en een knap koppie, een beetje klein voor zijn leeftijd – dat nu eens door oma één, dan weer door oma twee, en op woensdag altijd door zijn moeder naar school wordt gebracht. Er zit vast een verhaal achter het feit dat hij enig kind is gebleven (waar de verveelde burens driftig over speculeren), maar de drie lijken daar verder niet onder te lijden. Tegen een uur of zeven komt de hele boel weer thuis en zie je ze, als je naar binnen gluurt, allemaal aan tafel de dag doorspreken. Die moeten wel trouw een *family planner* bijhouden, zo gesmeerd loopt de boel.

Die family planner ligt inderdaad op mijn koelkast, maar wat

niemand ziet, is dat ik hem trouw bijhoud, terwijl Bas er nooit in kijkt. Dat ik escapes bedenk en dubbele oppassen boek, zodat Mees altijd opgevangen wordt, ook als Bas opeens niet thuiskomt of oma verhinderd is. Een tip uit deze organizer voor drukke gezinnen luidt: *Evalueer het oppasschema onder het genot van een glaasje wijn met elkaar en de mensen die je kind opvangen.* Nooit gedaan. Als de wijn bij anderen op tafel komt, lig ik al naast Mees te slapen en dommelt Bas in voor de televisie, of andersom. De oppasoma's vertrekken gehaast na het verplichte samen eten, omdat de stemming wrikt. Oma en Mees willen vertellen hoe leuk hun dag was, Bas luistert niet en kijkt verveeld, en Simone neemt gestrest in gedachten haar volgende dag door.

Buren die beter kijken zien haar regelmatig met een roze koffer-tje op zakenreis vertrekken, en hem een paar keer per jaar met een dikke sporttas en reservehardloopschoenen om zijn nek afreizen naar de zoveelste marathon in New York of Londen. Zij houdt van haar werk en hij houdt van hardlopen – wat is daar mis mee? Wat er mis is, is dat de tip *Ga regelmatig samen een weekeindje weg zonder kinderen* niet wordt nageleefd. Maar de burens en vrienden zijn druk met zichzelf en denken niet verder na. Het is overal crisis, maar die *Bas, Simone & Mees* hebben het goed voor elkaar.

Vijf jaar heb ik erover lopen dubben of ik deze schijnheilige luchtbel zou laten knappen. Nu is het zover. En ik voel eigenlijk alleen maar opluchting. Althans, de opluchting overheerst.

Hoe kondig je een scheiding aan? Op een rustig moment openen met: 'We moeten even praten...' Of moet je daar een etentje of weekeindje weg voor plannen? Of roep je dat gewoon in opperste woede naar elkaar? Hoe ging dat bij jou, tig jaren terug?

Bij mij ging het als volgt. We lagen in bed te praten over het kind dat nog een jaar gaat kleuteren. Doubleren is het niet echt, want eventueel had hij al door gemogen naar groep drie. Hij hangt ertussenin als novemberkind. Ik had een aantal valide argumenten voor dat door-kleuteren, en ik was er voor mezelf ook al uit, maar de bijna-ex stribbelde nog wat tegen. En toen hoorde ik mezelf zeggen: 'En trouwens, volgend jaar gaan we scheiden, en dat is ook al zo belastend voor hem.'

Hoe reageer je daarop als man? Die van mij was verbaasd. ‘Meen je dat nou?’ Maar hij ging al vrij snel daarna gewoon slapen, want hij moest de volgende dag immers naar kantoor. Ik ook natuurlijk, maar bij mij kwam er niks meer van slapen. Mijn gedachten gingen van een huis zonder al zijn troep, via het co-ouderschapsvraagstuk en de alimentatieproblematiek naar een heel nieuw leven dat voor me open lag. Ik voelde me energiek en een beetje opgewonden.

Je hebt van die mensen die zetten hun status op Facebook op *gescheiden* of *gescheiden met kind*, maar ik besloot die slapeloze nacht dat mijn status gewoon weer *single* of *single met kind* werd. Single houdt immers veel beloftes in, en *gescheiden moeder* klinkt zo zielig. En laten we wel wezen, zielig ben ik bepaald niet. En pas eenenveertig bovendien.

Hoe vertel je het de rest van de wereld? Goed, de intimi, ouders en schoonouders en *best friends* zagen een en ander al aankomen en zijn niet verrast. Maar de rest moet je dus het hele verhaal over je scheiding en hoe dat nou zo gekomen is, gaan vertellen. Tenzij je BN’er bent: dan sta je in no time op *nu.nl* en belt de *Privé*. Kun je het verhaal achter je scheiding ook nog duur verkopen.

Na mijn doorwaakte nacht begon de werkdag met een soort coachingstraining voor de uitgevers in het bedrijf. Naast de cijfers en auteursbesprekingen doorlopen we een paar keer per jaar trainingen en coachingstrajecten, om te zorgen dat we het allemaal aankunnen. Want wat een buitenstaander niet beseft, is dat ik geen manuscripten zit te lezen en boeken aan het redigeren ben, maar dat mijn baan voor de helft om begrotingen, targets en andere cijfers draait, en ik de rest van de tijd praat met auteurs die me vaak als een therapeut zien of als een vriendin. Al die boeken die ik mede bedenkt, maakt mijn redacteur.

We moesten allemaal iets over onze jeugd, onze mankementen en onze werkdoelen vertellen, en dat ging best ver moet ik zeggen. De coach reageerde op mijn ‘plaatje’ met een nuchter: ‘Aha, het type dat op de verkeerde man valt, hem probeert te redden en nooit meer van hem afkomt’. Ik kopte hem in: ‘Dat laatste klopt niet; ik heb vannacht de scheiding aangekondigd.’ Zes collega’s haptten naar adem. Vooral verbaasd dat ik er dan nog zo fris uitzag

vandaag en bovendien zo blij oogde. Dat moest wel een eerste manische reactie zijn; de depressie zou vast snel volgen.

Wat de rest van de kennissenkring betreft, leek een minifeuilleton op Twitter me handig. Ik postte gewoon wat tweets met als hashtag *scheidtweet*.

Gebeurt dit echt? Ja, wij zijn een van die drie. Een van de huwelijken die stranden. #scheidtweet

Wie weet een goede mediator in Haarlem? #dtv #scheidtweet

Zelf vond ik het best verfrissend, maar mijn volgers waren in shock. Blijkbaar is scheiden toch best taboe en opgeruimd doen over een ophanden zijnde scheiding op Twitter al helemaal. Maar goed, in elk geval weet iedereen nu dat ik ga scheiden.

Op het net lees ik op een scheidingsforum dat iedereen een scheidingsmaatje nodig heeft. Een soort coach, liefst ervaringsdeskundig. Met wie kan ik sparren? Ik heb vriendinnen die ook aan het scheiden zijn, ik heb vriendinnen die daar nog niet klaar voor zijn en ik heb vriendinnen die nooit zullen gaan scheiden, omdat hun huwelijk de seven-year itch overleefd heeft.

Daar dacht ik over na in de Vomar, toen ik op een rek kansloze boeken stuitte. Daar wil je niet liggen, niet als uitgever en zeker niet als auteur. En daar lagen wij dus. In de vorm van *Tranendal*, het boek waar we een paar jaar terug allebei in geloofden. Met een lelijke zomeraanbiedingssticker – 5-euroknaller – dwars over het mooie omslag.

Weet je nog dat ik je benaderde voor deze poldervampierroman en dat jij toehapte? Ik dacht dat Nederland helemaal klaar was voor dit nieuwe genre, en jij vond het best. Wat hebben we een lol gehad met dat verhaal. Ik smulde ervan. Maar de goegemeente helaas niet. Niet commercieel genoeg? *What was I thinking?* Ik blader het boek door en stuit op de enige seksscène die er mag wezen, maar dan wel dankzij mij. Ik weet nog goed hoe het er eerst stond: ‘Het was twaalf uur, het werd halftwee.’ Pas toen ik dreigde dat je het hele oeuvre van Heleen van Royen moest lezen als deze seksscène niet *spicier* werd, ging je los. Een beetje dan...

En dan valt midden in de Vomar het kwartje. Jij bent natuurlijk de scheidingsbuddy die ik nodig heb. Jaren geleden gescheiden – met kleine kinderen toen – en weer gelukkig getrouwd. Met

stiefkinderen van wie er twee volwassen zijn en één puberend, net als je eigen oudste. Bonuskinderen noemen ze dat, maar jou kennde beschouw je jezelf niet als bonusvader. Een voorbeeld dus van hoe het op termijn goed kan komen na een scheiding. Een relativerende stem in deze wazige tijd.

Ik zie alleen maar voordelen. We konden altijd al makkelijk over en weer chatten, je vindt niks gek, je antwoordt altijd, je bent een man, zodat ik bij jou kan toetsen wat er in het hoofd van een vent omgaat tijdens een scheiding, maar je bent ook weer net een wijf, en dat praat wel zo gemakkelijk. Tijdens de boekpresentatie van *Tranendal* was je helemaal *in love* met je nieuwe vrouw – zo'n happy end wil ik ook.

Je bent de perfecte buddy, een soort antiheldbuddy, die goede adviezen geeft (hoop ik) maar niet kwaad wordt als ik ze niet opvolg, en ouder dan ik – wijzer weet ik niet zo – en bovendien een jeugdheld van me. Alhoewel, eigenlijk las ik je griezelwerk toen ik daar al veel te oud voor was. Verlate jeugdzonde, zullen we maar zeggen.

Je bent de klos, Sieb! Jij bent mijn buddy, of je het nu leuk vindt of niet. Dus, heb je even? Hoe ging dat allemaal bij jou?

Groetjes,
Simone

BTW: Adviseer me niet – zoals de rest – om een bloedhond in te schakelen, want ik ben er al uit: ik wil een mediator.

Hi Simone,

Zo, goedendag... Ja, dat zijn zo van die berichten op de maandagochtend als je je computer aanzet...

We hebben elkaar een hele tijd niet meer gesproken. Een jaar of drie, denk ik zomaar. Dat we op Facebook vrienden van elkaar zijn zegt niet zoveel, we etaleren ons daar allemaal op ons voordeligst en zwijgen over wat er werkelijk gaande is. Jij bent bovendien niet zo'n actieve facebooker. Ik wel. Overdreven actief, zeggen sommigen, maar ik houd het klein: nooit meer dan 150 vrienden. En wat zien die vrienden? Foto's van Esther en mij op terrasjes en feestjes, de zesenvijftigjarige man met de grijze baard van een week en zijn mooie, bruinharige, grijs-groenogige vrouw. Die twee moeten veel plezier hebben. Vooral zij heeft dat stralende. Voor buitenstaanders is mijn Facebook-pagina afgesloten en zelfs de beperkte groep vrienden en vriendinnen krijgt alleen de highlights te zien. Niet dat er vreselijke geheimen zijn of diepe dalen, maar de sociale media geven nu eenmaal geen beeld van het werkelijke leven.

Op jouw Facebook-pagina was ook niet te zien wat er bij jou gaande is, want je bericht is voor mij een donderslag bij heldere hemel. Ik weet even niet wat ik hiervan moet denken. Niet van je voorgenomen scheiding hoor; iedereen maakt uit volle overtuiging keuzes die later verkeerd of juist geweldig blijken. Nuttige en leerzame dingetjes in ons leven. Over je zoontje lees ik op Facebook weleens wat. Je echtgenoot is daar zeer afwezig. Geen idee wie hij is. Nooit gezien en van jou nooit veel over gehoord.

Mijn eerste ingeving is je gerust te stellen. De wereld vergaat niet, je ontdoet je van een heleboel door jezelf veroorzaakt leed en om Schopenhauer er maar eens bij te halen: het ergste moet sowieso nog komen. Is dat relativerend genoeg?

En nu ben ik dus je scheidingsbuddy. Onbezoldigd mental coach. En waarom?

Ik vind niks gek, schrijf je, ik luister zo goed, ik geef altijd antwoord... ik ben, kortom, net een wijf. Esther heeft zoiets al eens met ongeveer dezelfde woorden gezegd. Is dat de aantrekkingskracht die ik op homo's uitoefen? Op één punt heb je in elk geval gelijk: ik geef nu inderdaad antwoord.

Enkele correcties zijn van node. Ik vind heel veel gek. Ik vind vrijwel alles gek, ik snap van bijna niets iets, maar ik kan tot geen andere conclusie komen dan dat alles wat de mens aanzet tot gevoelens, gedachten en daden ergens een logica heeft en dus verklaarbaar is. Dat die logica mij onbekend is, wijt ik dan maar aan mezelf. Ik vermoed dat ik zelfs een seriemoordenaar zou begrijpen als me uitgelegd werd welke drijfveren hij had. Ik zou het krankzinnig vinden, maar de intrinsieke logica van het seriemoorden zou ik wel begrijpen zolang er een systeem was.

In mijn hoofd regeert ook een ijzeren logica die lang niet iedereen begrijpt. Laat ik het erop houden dat geen gek van zichzelf denkt dat hij gek is. Ik gun iedereen zijn eigen gekte. En omdat ik uit de aard van mijn beroep van verhalenverteller altijd op zoek ben naar verhalen die elk weer hun eigen logica hebben, is luisteren een basiseigenschap geworden. Niet dat ik alles wat ik hoor boeiend vind, of ook maar in de verste verte interessant, maar je weet nooit of je iets hoort waar je later wat aan hebt voor een verhaal.

Behalve een willig oor, ben ik dan ook nog een jeugdheld van je... Je hebt dat weleens gezegd tijdens onze eerste gesprekken over *Tranendal*, het zomerknallerstickerboek. Wat ik daar nou weer mee moet, weet ik niet zo goed. Zelfs het compliment – in dank aanvaard, overigens – vind ik lastig. Het gebeurt me de laatste tijd vaker dat ik dertigers tegenkom die als kind wakker lagen van mijn griezilverhalen. Ik moet dan altijd aan die wat opgeblazen liedjestekst van Bram Vermeulen denken: *Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde...* ja, so what? Ook jeugdhelden leiden doodgewone levens en hebben mislukte huwelijken. Nu word ik door jou als ervaringsdeskundige aangesteld. Een beetje vent zou weigeren, maar ja... zie boven.

En nou moet ik dus gaan wroeten in het graf van een voorbij huwelijk. Dat betekent dat er ongewenste herinneringen boven-

komen, waar ik ook nog over moet gaan vertellen. En er worden oude koeien uit de sloot gehaald en de lijken moeten uit de kast... Als mijn ex dit las, zou ze wéér van me willen scheiden.

Het ging bij mij heel anders dan bij jou. In een notendop: ik werd Ada – mijn ex-vrouw – te veel. A. had last van me. Er was allang geen sprake meer van een gezamenlijk bed, ik sliep op zolder op een matrasje voor mijn bureau en probeerde me gedurende de dag zo onzichtbaar mogelijk te maken. Het besluit uit elkaar te gaan kwam van háár. Het schijnt dat vrouwen daarin het voortvarendst zijn. Ze stelde in de zomervakantie op de camping, terwijl de kinderen bij het zwembad speelden, vast dat we zo'n stel geworden waren dat elkaar niets meer te vertellen had en dat we maar moesten scheiden. Ik was het met haar eens. Het zwaard hing al aan zijn paardenhaar boven ons en het was wachten tot het viel. Ik zal je nog weleens vertellen over de kerstdagen van het jaar ervoor, die we met een bevriende muzikant en zijn vriendin in Ierland doorbrachten, in het huis van een collega-schrijver. Twee stellen op een tijdbom, twee kinderen die van niets wisten en een gastheer en gastvrouw die zich bijzonder ongemakkelijk moeten hebben gevoeld. Die kerst werd het aftelmechanisme gestart en bij ons duurde het tot de daaropvolgende zomer voordat het besluit tot een scheiding werd uitgesproken. Van onmiddellijke actie na de kerst was dus geen sprake en zelfs in de zomervakantie, zeven maanden later, kwam het voor mij nog min of meer onverwacht. Ik dacht, of hoopte, dat het gewone leven zou doorgaan. We zaten de zomervakantie uit alsof het s-woord niet gevallen was, speelden mooi weer voor de kinderen en gingen weer naar huis. In een halfslachtige poging iets te repareren, of om alles bij het oude te kunnen laten – mannen schijnen die neiging te hebben – beloofde ik wel op zoek te gaan naar werkruimte buiten de deur, zodat ik haar niet de hele dag voor de voeten zou lopen. Zij had namelijk een paar jaar eerder haar baan eraan gegeven en vulde haar dagen met cursussen in de holistische sector. Als ze dan thuiskwam, was ik er almaal en dat gaat botsen als je net fijn in hogere sferen hebt verkeerd.

Ik rekte de zaak tot september, maar toen vond ze het genoeg: wanneer ging ik op zoek naar werkruimte buiten de deur? Via-via

kwam ik terecht in het circuit van ateliers voor kunstenaars en ik kon iets huren in het Haarlemse industriegebied dat de Waarder-polder heet.

Mijn boekenkasten, bureau, stoel en geluidsinstallatie gingen erheen, en bij Ikea kocht ik een slaapbank en wat ander klein spul. Een aan de muur geschroefde plank werd de keuken: magnetron en elektrisch kookplaatje erop, de campingkoelkast eronder. Al vrij snel werd duidelijk dat ik daar ook zou gaan slapen en het ‘papa gaat naar zijn werk, maar komt thuis eten’ werd ook al snel losgelaten. Na een week of wat kwam het erop neer dat ik de kinderen om twaalf uur van school haalde, met hen at, zelf even douchte, de kinderen naar school bracht en weer naar mijn ‘atelier’ vertrok.

O, interessant detail: een werkeloze popmuzikant die door zijn vrouw op straat was gezet, kreeg direct na mijn vertrek onderdak in mijn huis. Mijn ex vond hem zó zielig dat ze hem hartelijk een kamer aanbood. Toen ik daar halfhartig tegen protesteerde, ontstak ze in woede. Mensen helpen was haar missie, en als ze dat niet mocht, ontnam ik haar haar bestaansrecht. Hij trok bij hen in op de dag dat ik met een auto vol boeken en meubilair mijn kantoor betrok. Ik heb nooit een cent huur van hem gezien, laat staan een bijdrage in de vaste lasten die allemaal gewoon voor mijn rekening bleven.

Dertien maanden heb ik in mijn verbanningsoord gewoond. Geen stromend water, een toilet aan het einde van een lange betonnen gang en een magnetron om maaltijden in op te warmen. Ik kende het hele assortiment magnetronmaaltijden van alle supermarkten.

We waren dus aan het scheiden, maar erover praten deden we niet. Ik hoefde ook niet zo nodig. Wat viel er te praten?

We zetten huwelijkse voorwaarden om in gemeenschap van goederen – zodat mijn huis nu ook voor de helft van haar was en ze daar met de kinderen zou kunnen blijven wonen – vroegen de notaris in diezelfde sessie of ze een echtscheidingsconvenant wilde opstellen en toen ik een betaalbaar huis vond, lieten we een flits-scheiding voltrekken. Dat kon in 2005 nog, ook als je kinderen had.

Wonderlijke vergissing van de wetgever, die flits-scheiding. Ken

je het principe? Toen het homohuwelijk in Nederland werd goedgekeurd, kreeg het geregistreerd partnerschap dezelfde status als de huwelijksakte. Een slimme jurist redeneerde dat je een huwelijksakte dus zou kunnen omwisselen voor een geregistreerd partnerschap. Het ontbinden van een partnerschap kon bij de notaris. Je spaarde advocaatkosten uit, de gang naar de rechter, en de tijd die een scheidingsprocedure kostte. Wie met spoed uit elkaar wilde, liet zijn trouwakte omzetten in een geregistreerd partnerschap, dat daarna direct ontbonden werd. Goedkoop en snel: de flitsscheiding.

Algauw bleken er haken en ogen aan deze maas in de wet te zitten. Vooral als er kinderen bij betrokken waren. De wet werd gerepareerd en de flitsscheiding stierf na 2009 uit. De ex en ik waren er nog mooi op tijd bij.

Donderdag 10 november werd het samenlevingscontract ontbonden na precies tien en half jaar huwelijk minus één dag. Vrijdag 11 november tekende ik het koopcontract van mijn nieuwe huis dat 680 meter van het oude af ligt. De datum 11-11 is mooi en veelbetekenend: het dubbele gekkengetal.

En toen was ik op mijn achtenveertigste weer vrij. In de dertien maanden verbanningsoord had ik mezelf natuurlijk allang vrijgemaakt – ik heb nog wel een paar schuimige verhalen voor je, als je wilt.

De volledige vrijheid duurde ruim twee jaar, en toen verscheen Esther. We zijn nu drieën half jaar getrouwd, waarvan de eerste anderhalf op lat-basis. Nooit gedacht dat ik weer in een huwelijk terecht zou komen. Esther evenmin. Zij had er ruim twintig jaar op zitten. Met een eigen huis en een baan bij het UWV in Almere had ze haar zaakjes goed voor elkaar. Over hoe we elkaar hebben ontmoet, vertel ik je nog weleens.

De avond van de *Tranendal*-boekpresentatie staat me nog haarscherp voor ogen. Zij in een prachtige Chinees-achtige jurk en stralend als altijd. Ik zal er – slons die ik ben – wel weer schril bij hebben afgestoken. Ik schep daar een soort genoeg in. Esther is georganiseerd en redelijk perfectionistisch, zowel in haar werk als in haar verschijning. Ik ben óók een perfectionist, maar te ongeduldig en te chaotisch om er veel van terecht te brengen. Esther is

van het voortvarend aanpakken; ik wacht af wat er komt en laat het maar een beetje over me heen komen. We zijn een werkbare combinatie, Esther en ik. En de verliefdheid van toen *Tranendal* uitkwam, is er nog steeds. Heel bijzonder.

Maar dat ik goed terecht ben gekomen, is nu niet belangrijk. Het gaat om jou. Kom maar op met je verhalen, ik hoor ze graag.

Wij spreken!

Sieb

Ha die Sieb,

Niet alles wat je hoort vind je boeiend? Nou, mocht dat ook voor mijn scheidingsperikelen gelden, laten we dan hopen dat er een verhaal in zit voor een van je boeken. Luttele maanden na mijn trouwen scheidde jij dus! Over betekenisvolle jaartallen gesproken!

Wat een chaos, die scheiding van jou, man! Complete wanorde. Zo wil ik het dus niet. Je hebt gelijk dat de vrouw meestal de scheiding aanvraagt: in tachtig procent van de gevallen, zegt Google. Zo ook bij jullie dus. Wat ik dan niet begrijp van jou, en van mijn bijna-ex, is dat jullie het liever bij het oude laten. Terwijl het oude is: niet meer praten, geen intimiteit, geen seks. Wat is daar zo leuk aan? Waarom houd je daar zo aan vast?

Ik ga dit hele ‘scheiden’ aanpakken alsof het een nieuw werkproject is. Zakelijke instelling, secuur plannen, doelstellingen opstellen, deadline prikken en heel goed onderhandelen. We hebben net een cursus onderhandelen gehad op het werk, en wat ik daar vooral heb opgestoken is dat beide partijen er tevreden uit moeten komen bij een onderhandeling. Beter iets inleveren en allebei blij, dan werkelijk tot in de puntjes alles krijgen wat je wilt met een ontevreden onderhandelingspartner als gevolg. Zo gaan we het dus doen. Ik moet er beter uitkomen, mijn kind moet er op zijn best uitkomen en de bijna-ex niet per se – wat mij betreft – maar toch weer wel, want dat is in het belang van ons kind, en uiteindelijk ook in mijn belang.

Eerst maar eens bedenken wat ik zelf minimaal wil bereiken in dit traject:

1. In het huis blijven dat ik zo graag wilde hebben (hij vond het te duur) en dat Mees beschouwt als zijn huis. Op 500 meter van de school, op 500 meter van de oppas-oma.
2. Geen alimentatie betalen aan de bijna-ex, zeker geen twaalf jaar. Niet nu de wet er binnenkort vijf jaar van gaat maken. Reden: zonder punt 2 is punt 1 onmogelijk.

3. Mijn zelfgekochte spullen, mijn eigen pensioengelden en mijn eigen inkomen houden. Ik heb het allemaal zelf bij elkaar gestuurd, gewerkt en gebuffeld. Ja, ik had beter niet in gemeenschap van goederen kunnen trouwen – daar ben ik ondertussen zelf ook achter.
4. En het belangrijkste natuurlijk: ik wil het beste voor mijn kind. Maar wat is dat, het beste voor je kind? Ik ga dat uitzoeken op het net, in een boek over co-ouderschap en ik ga navraag doen bij een kindtherapeut. Ik kan zelf wel bedenken dat een kind beide ouders veel moet blijven zien. Oké, van die man afkomen gaat dus niet lukken.

Dan wat ik te geven heb, oftewel wat er voor B. overschiet: zijn spaargeld (wettelijk gezien óns spaargeld), véél spaargeld. Hij heeft het over mijn rug gespaard door stelselmatig de rekeningen en boodschappen door mij te laten betalen, maar het kan nu van pas komen. Ik wil het niet eens. Ik koop hem graag af. En een tweedehands Volkswagen. Ik heb wel een rijbewijs, maar dat gebruik ik alleen als legitimatiebewijs. Ik parkeerde een jaar nadat ik het (toen nog) papiertje haalde mijn Lancia in een Suzuki Alto en ben daar zo van geschrokken dat ik alle goedbedoelde ‘het is ook een lastig kruispunt daar’-opmerkingen ten spijt, nooit meer op de bestuurdersstoel van een auto ben gaan zitten. Die auto mag hij hebben.

Wat ik zal moeten accepteren? Co-ouderschap. Ik vind bijna-exer niet per se geschikt voor, ze zeggen dat het alleen werkt als je voor de scheiding ook al een gesmeerde planning en een geolied schema had, en die waren er ook, maar hij hield zich er niet altijd aan. Maar wie weet ontpopt hij zich tot een heuse planner, als ik hem het planwerk niet meer uit handen neem.

Vandaar ook de keuze voor een mediator. In een gesprek waarin alles open ligt, en wij als partijen alles bepalen. Alles kan, hè, mits het niet tegen de wet is. Alleen in zo’n traject is het mogelijk bovenstaande te realiseren. Via advocaten en een rechter wordt het een chaos, dan gaat de boel door de helft en heb je van alles net niks. Bovendien verlies je de controle. En dat houdt me nu juist op de been, controle en orde.

Ik heb ondertussen een mediator gevonden en ze komt over twee

weken. Bij ons thuis! Ze heet ook Simone, dus dat is alvast een fijn begin. ‘It’s all in the name,’ mailde een goede vriend me, en: ‘Je bent zo smart, het gaat je lukken, kanjer!’ Maar ja, wat weet hij ervan, hij woont niet samen en heeft geen kinderen en is toch panisch dat hij ooit moet scheiden van de vrouw met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft. Dan verliest hij misschien wel zijn huis met inpandige garage. Mijn god, wat stelt dat voor vergeleken bij wat ik allemaal kan verliezen.

Die data van jou zijn net zo veelzeggend als de onze. We leerden elkaar 21 jaar geleden kennen, trouwden 7 jaar geleden en alles draait om 14 augustus: ontmoeting, trouwdag, en de dag waarop we volgens mijn deadline de scheidingspapieren gaan tekenen. Ik heb net tickets voor De Dijk in het openluchttheater besteld. De enige manier om 14 augustus 2012 te overleven: *Dansen op de vulkaan!*

Grtz,
Simone

BTW: Vind je me een controlfreak? Ik wil voorkomen dat ik met kind en al in een anti-kraakpand in de Waarderpolder beland, that’s why!